

FOLK OG LAND

NR. 5 — 21. ÅRGANG

LØRDAG 4. MARS 1972

LØSSALG KR. 2,—

Ralph Hewins om Paul Hayes bok 'Quisling'

I. BAKGRUNNEN

Ralph Hewins, som tar for seg sin britiske kollega Hayes Quisling-biografi.

«De som har makten nå tror jeg ikke kan stryke ut minnet om en i kommende tider», erklærte Vidkun Quisling da hans anke over dødsdommen for høyforræderi ble forkastet av høyesterettsjustitiarius Paal Berg og tre andre dommere i Oslo 13. oktober 1945.

Quisling overgav seg således til historiens dom.

Hans side hadde tapt krigen. Ikke en av hans venner var tilstede i retten. Hans meningsfeller var boikottet eller i fengsel. Hans navn var blitt synonymt med «forræder» verden over. Hele pressen var, i likhet med dommerne, fiendtlig innstillet. Ingen ville ha gitt hans forutsigelse en sjanse. Han var overlatt til glemslen.

Likevel har hans navn idag mere enn et kvart århundre etterpå funnet veien inn i leksikaer og har blitt et ord som alle kjenner, anvendt med lite eller intet kjennskap til hans identitet. Han er blitt depersonalisert.

Det er hans skjebne ute blant almenheten, men hans ånd vandrer fremdeles i akademiske kretser, skrittende avsted, slik han gjorde det, «som en elg», og den ruver mere og mere for hvert år. Minnet om ham lever i mange land. Det har blitt offentliggjort seks bøker om ham i løpet av de siste syv år*, i tillegg til andre delstudier i 1959 og 1964, en bemerkelsesverdige liste for en mann

*) Hewins (1963), B. Vogt (-65), Riste, Skodvin, Andenæs (1967), Knudsen (1967), Looock (1970), Hayes (1970).

I dette blads julenummer bragte vi en omtale av en englands bok som kom ifjor høst, Paul M. Hayes: «Quisling. The Career and Political Ideas of Vidkun Quisling 1887—1945.» Eftersom boken på mange punkter skilte seg fra den fremstilling Ralph Hewins har gitt i sin Quisling-biografi var det vårt ønske dengang å kunne bringe en omtale av boken av Ralph Hewins. Imidlertid oppholdt han seg dengang utenlands og var sterkt opptatt av et arbeide han holder på med, så først nå har vi kunnet realisere vårt ønske. Til gjengjeld har Hewins behandlet boken inngående i hele 5 artikler, som vi skal bringe fortløpende fremover. Her er den første.

som passerte verdensscenen så kortvarig og under dette ble avferdiget som en ubetydelig person.

I hans Norge, fedrelandet som han elsket så lidenskapelig, har Quisling og hans levnetsløp vært debattert rasende nesten uten pause de siste syv år i alle medier, rettssalene og universitetene, og av folk i sin alminnelighet. Det har bragt familier i oppløsning, forsimplet det offentlige liv og trukket rettsvesnet i tvil.

Hvorfor?

Kanskje noen andre avskjedsord av Quisling gir et svar: «Man kan dømme meg om man det vil, men man tar dermed en blodskyld over det norske folk.»

Det vil aldri bli innrømmet av en hård overlevende kjerne av hans politiske motstandere, anført av det mektige sosialistiske lederskap, den kompromiterte juriststand og historikere enga-

sjert av etterkrigstidens Establishment. Ingen revisjon av dommen i 1945, ingen historisk oppreisning og minsking i hatet kan ventes fra dette hold. For dem var han «a dead duck», jo hurtigere glemt dess bedre.

NYTT FORSKNINGSOBJEKT:

Avbrenningen og evakueringen av Finnmark

Det var en katastrofe verre enn Svartedauen, sier forskeren, og det lyder jo noe overdrevent, får en si!

VG beretter at programsekretær Harry Westrheim, NRK, Bodø i siste halvdel av dette år er permittert for å utføre et spesialoppdrag for Norges Almenvitenskapelige Forskningsråd. Det går ut på hva Westrheim selv betegner som utforskning av «den største katastrofe i Norgeshistorien». Og det viser seg etter hans oppfatning å være evakueringen av og tyskerne anvendelse av den brente jords taktikk da den røde hær rykket inn i Finnmark i 1944.

Til NORDLANDSPOSTEN i Bodø uttaler Westrheim at dette vil bli en meget omfattende undersøkelse. Han må — for å få tak i mest mulig stoff, oppholde seg og pendle mellom Finnmark, Oslo, Sverige og Tyskland. Ikke minst akter han å legge vekt på hvordan tyskerne selv så på «jobben» de utførte. Han finner dertil av interesse hvordan Svenska Røda Korset så på planene som forelå om å ta folk nordfra i en såkalt «hesteskotransport» gjennom Sverige, og han vil ha tyskerne og norske nazisters versjon av hendelse-

For folket som helhet er Quisling-saken et levende stridsspørsmål, ufullstendig, uløst og hypnotiserende fordi den norske samvittighet er blitt alvorlig berørt ved en følelse nettopp av den «blodskyld» som Quisling identifiserte. Intet annet kan forklare den hårdnakkede interesse i hans levnetsløp og personlighet.

Nesten hver eneste familie i landet ble involvert i kontroversen om Quisling under den fem år lange tyske okkupasjon og forskjellige versjoner er levert fra generasjon overensstemmende med den faste innstilling som krigstidens voksne hadde: for, nøytrale eller mot Quisling, eller overensstemmende med de materielle fordeler som individene har kunnet

(Forts. side 5)

Professor Skodvin, iherdig forsvarer av okkupasjons-tidslegenden, har for en kort stund forlatt sin post som brannmann i den sammenheng, og har tatt seg tid til å avsløre litt av bakgrunnen for NATO. Vi omtaler hans bok på side 5.

ADVOKAT HELLIKSEN

gir seg ikke, og har skrevet et nytt tungtveiende innlegg om landssvikoppgjøret og hva dermed står i forbindelse. Se side 5.

UNGDOMSSIDEN,

side 4, kommer nå under ny ledelse av Erik Rune Hansen. Der finner man bl.a. en lengre artikkel «Sveitsiske nasjonalister. Et forbilde også for oss.»

VÅR ARTIKKEL NR. 27

i serien om Likvideringene må dessverre på grunn av den store stoffmengde utstå til neste nummer, men vi bringer som nevnt meget annet stoff, bl. a. behandles Englands vanskeligheter i den faste spalte «I brennpunktet» og i Lederen knytter vi visse bemerkninger til artikkelen av Ralph Hewins som begynner her på 1. side.

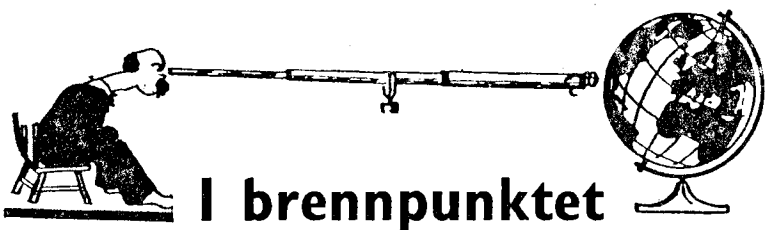
som denne. «Etter min mening er brenningen og evakueringen den største katastrofe i norsk historie, selv med Svartedauen i minne.»

En får vel si at dette er temmelig drøyt tatt i etter-som evakueringen gikk usedvanlig smertefritt for seg, alt tatt i betraktning. Det var ikke mange menneskeliv den kostet trass i forholdene. Meget av den bebyggelse som ble brent var det vel også bare en fordel å bli kvitt. Men selvsagt er krig og hva som følger med den en katastrofe for enkeltmen-

(Forts. side 8)

Ny samtidshistorieforsker, Harry Westrheim

I brennpunktet

En får vel si at det først og fremst er England som har kommet i brennpunktet av interessen den siste tid. Og særlig forbausende er jo ikke dette for den som husker hva Hitler forutsa ville bli resultatet av den verdenskrig landet fikk istand, forutsigelser som Göring utdyppet nærmere i sitt brev til Churchill fra dødssellen. For Englands «seier» i verdenskrigen, hvis man da kan bruke et slikt uttrykk, ble i virkeligheten landets mest katastrofale nederlag. År for år har det blitt redusert fra å være en verdensmakt både økonomisk og militært, bestyreren av et veldig kolonirike, til å bli først et underbruk av USA som vandret fra den ene økonomiske krisen til den annen og derefter en fattig tigger ved Fellesmarkedets dør. Ja, så totalt har sammenbruddet vært, at landet nå endog er stillet i skyggen av det Del-Tyskland som har utviklet seg til å bli den ledende europeiske makt innen EEC fra den ruinhaug det var i 1945. Av det stolte Britannia som «rules the waves» er det såvisst ikke rart igjen.

Idag sitter den konservative statsminister Heath midt i ruinhaugen og klammer seg til håpet om å kunne få avlastning gjennom et europeisk fellesskap som ingen vet hva blir til. Bortsett fra bekymringer over hvor vanskelig det er å trekke et hals-tarrig folk mot dets vilje inn i det Europa hvis pest og plage England alltid har vært, så tårner det seg stadig opp nye katastrofer for ham.

Først er det naturligvis hendelsene i det Nord-Irland som man klarte å sprengte ut fra det selvstendige Irland og få lagt under britisk styre. De «religionsstridigheter» som jo i virkeligheten er en irsk nasjonal samlingskamp, en kamp mellom irlenderne og de importerte skotter og engelskmenn som man i sin tid sendte til den grønne øy for å befeste Englands makt der, og som man gav stjålen jord og alleslags privilegier, disse «religionsstridigheter» har nå gått over til åpen krig mellom den hemmelige irske hær, støttet av så å si alle irlendere i Nord-Irland, og britiske hærstyrker. Det er ingen som kan se noen ende på dette i det hele tatt, men Labour er vel nærmest når det innrømmer at fred kan det ikke bli før hele Irland

er samlet i én stat.

I tillegg til dette har så Mr. Heath kullgrubestriken å baske med. Så effektiv har den vært at hele England snart er rammet. Folk sitter i mørke og fryser etter at elektrisitetsverkene er lammet på grunn av kullmangel. Og det ene industriforetagende etter det annet har stanset opp. Uhyrlige summer er allerede ødet gjennom dette vanvidd og selv om streiken skulle være løst innen dette trykkes, så vil det ta uoverskuelig tid å bringe forholdene i orden igjen. Pundet er på vei nedover igjen og Englands økonomiske utsikter de aller mørkeste.

Dertil kommer så at arbeidsledigheten stiger og stiger i et land som man ellers har latt fylle med fargede det ikke lar seg gjøre å bli kvitt igjen av politiske grunner, slik man også der sitter fast i propagandafrafrasenes fluelim. Heaths håp på dette område er vel bare å kunne kvitte seg med noe av overfloden i EEC-landene, hvortil man kanskje må regne Brattelis og Aspengrens Norge.

Men oppe i alt dette utrolige kaos avtegner det seg også et politisk kaos, som man forøvrig kan finne side-stykke til også i andre demokratiske stater. De gamle partigrenser går i oppløsning fordi det gamle klasse-samfunds båsinn delinger ikke lenger svarer til det som opptar menneskene.

Et skoleeksempel på dette fikk man i voteringen i det britiske Underhus over lovendringer som ble nødvendige som følge av et britisk EEC-medlemskap. Riktignok hadde Labour med utsikten til et regjeringsskifte som lokkemiddel klart å samle alle sine representanter (på 4 nær, som unnlot å stemme) i en anti-EEC-front, mens det ved forrige avstemning var sørgelig splittet sett fra et gammelt partipolitisk standpunkt. Men i Heaths eget parti var det 15 standhaftige som stemte sammen med Labour trass i at Heath hadde gjort kabinettsspørsmål. Fire «protestantiske» nordirske representanter hjalp imidlertid Heath iland med en voteringsseir som vel rettelig må kunne kalles en pyrrhosseir med sikte på fremtidige voteringer som må til før England kan bringe medlemskapet ihavn.

De liberale vaklet sterkt,

Britene ville henrette uten «rettergang»

I et Reutertelegram nylig berettes det fra London om nye pikante avsløringer i de sist offentliggjorte dokumenter fra annen verdenskrig. Hittil har vi jo hørt mest om den blodtørstige Stalin som uten videre ville klynge opp tyske sivile og militære ledere, at han fikk støtte av Roosevelt, mens den snilde Mr. Churchill bremsset på de to. Nå viser imidlertid de nevnte dokumenter at mot slutten av annen verdenskrig var det nettopp britiske ministre som anbefalte at naziledere skulle henrettes summarisk uten rettergang. Det var russerne og amerikanerne som holdt på at det skulle skje i form av en slags «rettssak».

Nå kan man naturligvis diskutere hva som var verst av disse to standpunkter: drap uten forkledning eller skinnrettergangen, og vi skal ikke komme nærmere inn på den side av saken. Men de siste avsløringer viser iallfall hvor forløyet hele samtidshistorien har vært og fortsatt er.

Det heter ellers i telegrammet at «den britiske regjering var overbevist om at Hitler, Mussolini og andre ledere ville trekke en rettsak i langdrag og gi den et farseaktiv preg. Derfor besluttet (Churchills) regjeringen å gå inn for at man skulle henrette lederne først og begrunne denne handlemåte senere. Imidlertid ville altså dagens to supermakter det annerledes og man fikk ikke bare Nürnbergkomediene, men også de såkalte «lands-svik» oppgjør rundt omkring i de okkuperte land.

men støttet til syvende og sist Heath og var altså med på å redde en regjering som de hater og forakter.

I virkeligheten var det ingen avstemning om EEC som foregikk. Det er like liten tvil om at det blant de meget demokratiske underhusrepresentanter er et like solid EEC-flertall som det i folket selv er flertall mot EEC. Det man stemte over var regjeringen Heaths skjebne. Dermed var Labours stemmegivning klar og det forbausende er bare at fire stykker motstod presset og avholdt seg fra å stemme, noe som reddet Heath. De fire unionister fra Nord-Irland var alle EEC-motstandere, men de stemte likevel for, idet de var redd for at Heath skulle bli styrtet til fordel for en Wilson, som har antydning av hele Irland som den eneste løsning. Og det vil naturligvis de privilegerte skotske «protestanter» ikke høre tale om.

Mannen som trodde det var lov å drepe «nazister»

Ble sikret som sinnsyk

Vi har tidligere her i bladet omtalt en ung sjømann som ifjor sommer gikk bersekergang, slo ned tømmermannen ombord og sparket og mishandlet ham slik at han døde. Han undskyldte sin handling med at han hadde inntrykk av at tømmermannen hadde vært «nazist» under annen verdenskrig og at han da følgelig hadde lov til å ta livet av ham.

Vi skildret dette som et rystende eksempel på hva den evige hets i norske massemedier og i skolebøkene — morderen var bare 22 år gammel og hadde altså ingen personlige erfaringer fra Okkupasjonstiden — hadde ført til. Og vi mente dengang, som nå, at skylden til syvende og sist var disse evige hetseres mere enn den forrykte unge manns.

Vi går ut fra at også påtalemyndigheten og rettsvesenet har funnet saken noe pinlig. Iallfall har man funnet ut at mannen er sinnsyk og at han også var det da hetsagitasjonen drev ham til

å begå mordet. Man nøyet seg da med å få sikringsdom på ham for 5 år.

VG skriver i forbindelse med rettsmøtet bl. a.:

«Både tømmermannen og tiltalte hadde mønstret på M/S «Norbega» i januar ifjor. Til å begynne med hadde tiltalte ikke noe imot tømmermannen, men etter hvert fikk han inntrykk av at tømmermannen hadde vært nazist under krigen.

Når tømmermannen hadde drukket begynte han ofte å snakke tysk, og dette irriterte tiltalte.

Til politiet har tiltalte forklart at det ulmet i ham og at han til slutt bestemte seg for å drepe tømmermannen. Tiltalte var fylt av avsky mot nazismen.»

Vi vet ikke riktig hva avskyen gjaldt, men det må vel ha vært det hetspropagandaen stadig kjører med, at «nazismen» hyldet vold og drap. Og så begikk altså den forvirrede i bare avsky for drap et mord!

*

Dødsfall

Kaptein Sverre Grøner, Oslo er avgått ved døden, 82 år gammel. Som sjef for Statens gymnastikkskole før krigen var han kjent i vide kretser og var med på å utdanne mange gymnastikklærere som senere virket i dette land.

Som den nasjonalsinnede mann han var sluttet også Grøner seg til Nasjonal Samling og havnet på Ilebu, fratatt stilling og fremtidsutsikter. Han holdt imidlertid motet oppe og gjorde en stor innsats i konsentrasjonsleiren ved å gi dem som ønsket det kyndig veiledning i gymnastikk og annen mosjon.

Grøner var jo kjent i officerskretser som en dyktig og avholdt sanger og også på Ilebu opptrådte han til glede for sine medfanger. Han var jo i det hele en festens mann, venneseil og med et lyst sinn, en mann som på

Dertil kommer altså det nevnte opprør mot Heath fra 15 konservative og støtten fra regjeringsmotstanderne blant de liberale.

Når så Heath bare seiret med 8 stemmers overvekt, så kan man vel si at en mere kaotisk situasjon kunne vel Mr. Heath og hans England ikke komme opp i. Kaoset er faktisk «katolsk». **Politicus**

sitt spesialfelt gav løfter om det ypperste. Men, så satte altså okkupasjonens ulykke, som iallfall ikke offiserene hadde noen skyld for, en stopper også for Grønners fremtidsmuligheter. Hvordan dette virket helt uforståelig for de anstendige av hans gamle offiserskamerater viser en historie han selv har fortalt oss. Da han var sloppet ut fra Ilebu livnæret han seg den første tid som en slags bokselger. Så møtte han sin gamle sjef, general Hvinden Haug på gaten en dag og generalen spurte hvorledes det gikk med ham og hva han drev på med nå. «Jeg selger bøker», svarte Grøner. «Hva iallverden er det De sier? Selger De bøker?», spurte generalen forferdet og fjernet seg hoderystende.

Vel, det er lenge siden den gamle direktøren for Statens gymnastikkskole — etter mønster av revolusjonens Russland — måtte livnære seg på det vis. Han fikk noen bedre år etterhvert, selvom han jo ikke fikk virke på sitt spesialfelt, til skade ikke minst for den unge slekt som vokste opp i disse årene etter okkupasjonen.

Vi vil huske ham som en gammel, god venn både før, under og etter den ulykkelige okkupasjon som skapte så megen sorg og elendighet og som kastet så mange dyktige folk ut av sin bane.

O.M.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

«Religionskrigen»

Vi skulle tro at våre lesere med den aller største interesse vil følge den artikkelserie fra Ralph Hewins som vi starter i dette nummer og som gir hans syn på det siste innlegg i Quisling-striden: boken til en annen brite, Paul Hayes.

Hewins gir i den innledende artikkel idag «Bakgrunnen» for de mange bøker som etterhvert ser dagens lys om emnet Quisling og hans Nasjonal Samling, og få av våre lesere vil vel ha så meget å innvende mot hva denne utenforstående og nøytrale skribent her anfører.

Bare på ett punkt synes vi det er nødvendig å gi om ikke akkurat korreksjoner, så dog en noe nøyaktigere presisering. Hewins sier at striden mellom de to parter i denne sak har tatt karakteren av en slags «religionskrig», hvor hver side forsvarer befestede posisjoner med nebb og klør og dermed medvirker til å forvirre begrepene for samtidshistorikere.

Det ligger vel i dette iallfall en mild kritikk også over den kamp for historisk sannhet og for oppreisning som også dette blad er en del av. Vi er ikke «objektive» nok og forvirrer begrepene hos slike sannhetsapostler som for eksempel prof. Skodvin og hans utenlandske lærlinger.

Det kan vel hende at også vår side, og dette blad, imellom i stridens hete kan komme til å presse både argumenter og kjennsgjerninger litt sterkere enn man egentlig kan forsvare i en akademisk strid. Imidlertid dreier det seg for oss ikke om en akademisk strid i og for seg, selvom vi naturligvis også på et akademisk grunnlag søker den historiske sannhet.

For oss er det et spørsmål om æresoppreisning og en frihetskamp mot diskriminering og undertrykkelse som har pågått i et kvart århundre og som fremdeles fortsetter. Det går jo ikke en dag uten at våre motiver dengang og vår fedrelandskjærlighet, våre døde kameraters navn og ære, skjendes i avisspaltene av enhver liten presseknekt som finner det fordelaktig å tute med ulvene.

Hewins skildrer jo selv den situasjon vi er i. Han forteller hvorledes enhver henvendelse til våre myndigheter bare puttes i arkivene, hvorledes alle massemedier forsøker å male oss til støv når vi opponerer mot det vi vet er historisk løgn, fordi det er oss selv som er emnet i denne historieskrivning. Han skriver at alle veier i dagens Norge er stengt for «quislinger» og at man også har terrorisert deres barn slik at mange av dem har satt æren i annen rekke. De sier vel, forøvrig i tråd med det alminnelige syn i et samfund i forråtning: «Hva er æren, kan man æte den, kan man drikke den?»

Av oss som ikke vil bøye nakken under åket, som ikke vil tie til maktmisbruk og æreskjending fra deres side som er de virkelig skyldige i den ulykke som rammet Norge fordi politikerne heller ville ha smør enn kanoner og fordi de var så forbrytersk udugelige i farens stund, av oss kan man ikke vente noen forståelse for at dette skal fortsette, noen «objektivitet» i akademisk forstand. Det er mulig at dette ut fra en utenforstående brites syn minner om en «religionskrig», men isåfall er den oss direkte påtvunget.

Og det er iallfall helt galt hvis noen av det Hewins skriver får det inntrykk at «vår side» ikke er mottagelig for argumenter og kjennsgjerninger. Det er jo den annen part som overhodet ikke vil diskutere saken offentlig og kre-

«Kruttmagasinet»
ein gong til

Herr Chr. Bjell.

Skal tru om De ikkje har teke mine sarkastiske merknader litt for alvorleg? Det syntest meg vera noko symbolsk i dette, at «landssvik»-arkivet no er lagra i det gamle kruttmagasinet, — avdi dette stoffet i seg sjølv er så eksplosivt. Også eg vonar og trur at det vil «vokse opp en ny slekt med andre moralbegreper enn den disse udødelige helter — — doserer.»

Men den dagen dette er skjedd, når desse unge for alvor tek til å granske stoffet, då kjem «eksplosjonen» — —, som ei bylgje av like sviande forakt for «heltene» som for opphavsmennene til tidlegare tiders kjettarprosessar.

Å sprengje arkivet i lufta — reint bokstaveleg —, er derfor — sjølsagt — ikkje i vår interesse. Og «heltene» tør knapt gjera noko slikt. Ei slik handling vilde nemleg avsløre dem for all verda.

Trygve Engen

«SVARTE HEBREERE»

Det israelske innenriksministerium har utvist åtte negere som var innvandret fra USA og som kalte seg «svarte hebreere». Over 200 amerikanske negere har hitil slått seg ned i Israel og hevder at de tilhører «det svarte hebreiske folk». Deres skjebne er ennu uviss.

ver at vi uten å mukke skal akseptere det som for oss er historisk løgn.

En rekke vordende samtidshistorikere har derimot på ren akademisk basis kattet seg over studiet av det som foregikk i forbindelse med den tyske okkupasjon og det etterfølgende «retts»-oppgjør. De vil kunne bevitne at vi for vår del når man har henvendt seg til oss har vært ubetinget villige til samarbeid på et slikt grunnlag og at vi har lagt alle kort på bordet. Det er vi fortsatt villig til i motsetning til «den annen side», som bare vil forsvare sine gamle posisjoner og dekke over sin høyst tvilsomme fortid. Så mere bundne er vi altså ikke av det Hewins karakteriserer som en «religionskrig». For den virkelige historiske sannhet bøyer vi oss ubetinget.

VÆRELSE I FROGNER-STRØKET,

med sentralfyring, varmt og kaldt vann, til leie for dame hos enslig dame mot litt hjelp i huset efter avtale.
Henv. telefon 56 26 64 mellom klokken 18 og 21.

Håkon Lie om EF og det norske
«retts»oppgjøret

TIL EFTERTANKE FØR FOLKEAVSTEMNINGEN

Efterhvert slutter de opp i rekkene av EEC-forsvarere alle våre gamle kjenninger fra hine hårde dager — i rekkene bak hin berømmelige utenriksminister Cappelen, en av «retts»oppgjørets krumtapper. Vi har tidligere nevnt Sverre Løberg som nyfrelst tilhenger av Cappelenes flokk og nå har også Furubotn slått lag. Så når høyrepressen peker på det dårlige selskap EEC-motstandere er kommet i fordi en ellers misledet ungdom knyttet til SF og andre radikale organisasjoner er EEC-motstandere, så må det nå være tillatt å peke igjen. Og også å understreke at folke-

ne fra SF og SUF iallfall intet ansvar har for «retts»oppgjøret.

Nå vil vel kanskje mange spørre om hva egentlig striden om EEC har med landssvikoppgjøret å gjøre. Og det er naturligvis et godt spørsmål, som vi imidlertid har et enda bedre svar på.

Det er ikke oss, men Arbeiderpartiets gamle generalsekretær, den englandstro Håkon Lie som blander disse to ting sammen. Og han burde vel med sin okkupasjonsfortid vite hva han snakker om.

Håkon Lie har latt seg intervju av NGS-avisen ELEV 70 og reflekterer der ikke bare over dagens slektskap mellom Høyre og Arbeiderpartiet, men også over hvorfor Senterpartiet er så landsforræderske at de ikke vil

være med på å la Norge oppsluke av den kontinentale storkapital:

«I dag kan det være vanskelig å vite om en industrileder er arbeiderpartimann eller høyre — dersom han ikke forteller det sjøl. (!) Høyre er et parti med solid vestlig forankring (England?) og et klart syn for økonomisk drift (!), selv om avstanden på andre områder kan være stor. Men høyrefolk kan du som regel stole på (!), du kunne det under krigen, du kan det i dag. Annerledes med Bondepartiet. Etter krigen ble deres forsvarsminister skutt og deres statsminister fikk ni års fengsel — det husker de fleste.»

Vi skylder å tilføye at det som er anført i parentes er vårt og ikke Lies, men ellers taler vel hans anførsler for seg selv.

Og siden vi er inne på dette, så er jo arbeiderpartimannen Lie, som skamroses høyre slik, en meningsfelle av opphavet til den noksomme kjente Mansholt-plan, den tyske sosialdemokrat Sizzo Mansholt, visepresidenten i EEC-Kommisjonen.

For dem som likevel ikke skulle huske det, tilføyer vi at Mansholtplanen går ut på i størst mulig grad å utrydde Europas bønder. Så synet på bønder og på bondepartiet har han felles med den norske Håkon Lie. Med samt for Senterpartiet er så landsforræderske at de ikke vil og Willoch.

Sabotørenes fastelavnsfest

Ovenstående bilde er hentet fra det spesielle sabotørorgan VG og forestillter en rekke kjenninger, fra venstre: Kjakan Sønsteby, Oluf Reed Olsen, bjørnedreperen Max Manus og tungtvannshaukeli. Herrene smiler fornøyet 27 år etter at de avsluttet virksomheten som sabotører i britisk tjeneste i eget land. De har naturligvis skrevet bøker om bedriftene og har også fått dem utgitt i England, nå i billigutgaver (oppbørsalg?) til en pris av 7—8 kroner, skal man tro VG. Her er de samlet i Narvesenhuset for å feire billigutgaven, som, atter ifølge VG, «er en oppsiktsvekkende hendelse for vår norske dokumentariske krigslitteratur.»! — Gratulerer!

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

Kampfeller i Nasjonal Ungdomsfylking!

Jeg har fra og med dette nr. av F & L, tatt over denne spalten etter Per Borge.

Da dette vel er det eneste skikkelige talerør for nasjonal ungdom i Norge, håper jeg at spalten kan bli god og aktuell. Mye avhenger av dere om den skal bli det. La oss derfor ikke forankre for lenge ved det forgangne, men sette ny kurs og legge fram våre ideer i en tidsmessig emballasje. Vi må forklare nasjonalsosialismens idealisme og aktualitet for ungdommen. Selv om denne politiske bevegelse er belastet med krigspropaganda, løgnhistorier og dårlige enkelt-individens handlinger, så tjener det liten hensikt å gå tilbake for å korrigere dette nå. Vi må heller bruke vår beskjedne spalte til å kommentere aktuelle debatter på Universitetet, i gymnas og på arbeidsplasser. Vi må gjennom vår stillingstagen vise at vi ikke er reaksjonære museumsgjenstander, men derimot de første til å hevde nye og bedre ideer.

Erik Rune Hansen

Avd. Løvebakken?

Hvis man slår opp i telefonkatalogen under «sykehus og klinikker», er det merkelig nok umulig å finne Løvebakken avd. av hjem for «evneveike». Om dette er en feil fra Televerkets side, eller en infam misforståelse fra min — skal være usagt.

Det som er sikkert er i hvertfall følgende:

Stikk i strid med det høyt oppskrytete demokratiske flertallsprinsipp og dette flertalls oppfatning av sunn fornuft — vil Løvebakkens folkevalgte øke vårt skattepress ytterligere gjennom å tredoble særskatten til U-hjelp.

Nå er det ingen nyhet for de glade innbyggere i dette land, at våre myndigheter setter andre folkeslags ve og vel føre sitt eget (se sigøynerboliger), men nå må da folk snart reagere!

*

At U-hjelpen er en politisk og ikke en humanitær hjelp, var et klart inntrykk man fikk fra TV-debatten om emnet. Det er vel ikke helt utenkelig, at vår «humanitær-

re» hjelp til de såkalte «frijøringsbevegelsene» i det sorte Afrika, i nær framtid vil medføre massakre av det hvite mindretall. En annen ting, som også bør noteres til stille ettertanke, er at mens Europa går mot en alvorlig krise i befolkningstilveksten, hjelper vi stadig fler sultne U-landsbarn med mat og medisiner. Resultat: De blir enda fler og stadig like sultne. Da vil det komme en ny folkevandring imot det materielt rike og folkefattige Europa. Faktum er at Europa må basere seg på en slik utvikling for å sikre tilgangen på arbeidskraft, hvis denne befolknings-svikt fortsetter.

Selvsagt er vi U-hjelp motstandere mer eller mindre egoister, men jeg tror vi til vårt forsvar også kan si at vi er realister. Jordens ressurser er som kjent ikke ube-

grensede og det store spørsmålet er hva som blir igjen til oss hvis vi gir verdens U-land sin — etter befolknings-tallet — rettfærdige del av kaka? Bare smuler er jeg redd. Vi vet f. eks. at hvis kineserne idag byttet sine sykler imot biler, ville de alene forbruke all den olje verden idag produserer. Det er vanskelig å si hvordan fremtidens matproduksjon vil arte seg, men at vi skal klare å holde tritt med befolkningstilveksten i Afrika og Asia, er tvilsomt.

Noen tall: På 5 år brukte Norge 70 000 dekar dyrket jord til byggeplasser, veier og flyplasser!

På 2 år har man i Tyskland nedlagt 83 000 gårdsbruk!

(Jeg tror nesten jeg ser over telefonkatalogen en gang til.)

E.R.H.

Erik Rune Hansen:

Den siste krig

Den tredje verdenskrig var et bedrøvelig faktum. Alle Planeten Tellus' stater som kunne skryte av å ha en noenlunde sivilisasjon var med. Dette ble den frykteligste av alle kriger.

Fra Japan ble det meldt at hele byer var utryddet, men likevel var ingen bomber sluppet. Fra USA ble det meldt om store tap av menneskeliv, men ennå var ikke en kanon blitt avfyrt. Over hele den siviliserte verden døde mennesker som fluer, men det var ikke løst et eneste skudd.

All industri var lammet. Det ble ikke produsert en eneste stridsvogn, ikke et eneste fly, ikke engang en pistol var man istand til å lage. Men krigen raste med en stadig økende styrke, og virkningen var forferdelig.

Den tredje verdenskrig hadde hengt over menneskene som et Damokles-sverd helt siden 50-årene. Da den tilslutt brøt ut, etter en stadig forverret krise, var det kun et fåtall mennesker som hadde forutsett hvordan den ville forløpe. Det ble ingen krig mellom maktblokkene. Stormaktsterroren var stadig i balanse. Det ble heller ikke krig mellom rasene eller verdensdelene, ideologie-

ne var glemt. Det ble en krig verden aldri hadde sett maken til og for sent hadde tenkt seg muligheten av. Likevel hadde fiendens opprustning foregått rett foran øynene på de angrepne. Det var en total krig hvor kapitulasjon ikke førte til noen nåde, men til en total utryddelse av alt levende.

Ingen steder kunne man se fremmede flagg vaie. Ingen steder sto hæren oppstilt mot hverandre og ingen politisk forhandlingskamp foregikk. Likevel visste alle jordens mennesker nå hvem fienden var. For første gang i verdens historie var seierherrene selv de beseirede.

Menneskene hadde viet sin tusenårige erfaring, sin kapital, sin kløkt og visdom til sivilisasjonen og det industrialiserte samfunn. Som alltid var denne ofring motivert av menneskets eget ego. Kapitalinteresser og prestisje holdt opprustningen igang. Moderne industri-samfunn var stadig på offensiven og nå så det ut til at seieren var nær.

Denne krig ville ikke skape noen triumferende seierherre, men okkupasjens våpen ville være synlig over alt. I de kvelende gassene i luften, i blyet på markene, i

ARIUS:

Sveitsiske nasjonalister

Et forbilde også for oss

Som overalt ellers i vår verdensdel er også nasjonalismen i Sveits på sterk fremmarsj. Den lille, robuste og tradisjonalistiske alpestat er i det siste tiår blitt stilt overfor et problem som føles særlig påtrengende på grunn av befolkningens størrelse: En stadig sterkere tilstrømning av syd-europeiske fremmedarbeidere særlig fra Sør-Italia og Spania truer med å omkalfatre selve det alpin-germanske sveitserfolks genetiske substans. I dag er situasjonen den at 1/6 av landets innbyggere er fremmedarbeidere. På grunn av at fler av sydendingene trekker sine store familier med seg, og på grunn av deres sterkere formeringsevne er sveitserne i ferd med å bli en minoritet i sin egen stat.

Mot denne nasjonale selvødeleggelse vokste der så etterhvert frem en almen og sterk reaksjon. Som kjent har Sveits et i egentligste forstand demokratisk trekk ved sin statsforvaltning, nemlig referendum: I de store stridsspørsmål, skal det være mulig for folket ved en direkte folkeavstemning å si det siste bestemmende ord, når kravet om en slik avstemning får mange nok underskrifter. Etter initiativ fra den intellektuelle nasjonalisten James Schwarzenbach ble så i 1969 en underskriftskampanje satt i gang, og etter forbausende kort tid hadde man de nødvendige antall navn. Folkeavstemningen kunne finne sted: **Ja eller nei til utlendingene.**

Men nu hadde også de liberalistisk-marxistiske motkrefter i det sveitsiske samfunn øynet faren, og en voldsom hets gjennom presse og kringkasting begynte mot den nye nasjonalistiske fanebærer. Den dypt seriøse akademiker Schwarzenbach ble skjelt ut som «nynazist», «rasist» og alt som ellers hører til blodsskjendernes vokabular. Overfor arbeiderklassen spilte internasjonaltene på at fremmedarbeiderne var nødvendige for sveitsisk økonomi, uten dem ville det komme til en katastrofe for den «høyt utviklede teknologi og industrialisme» som er rådende også i alpelandet.

I 1970 fant så folkeavstemningen endelig sted, og selv

kvikksølvet i elvene og i oljen på havet.

Det var i denne stund den siste rest av den lamslåtte menneskehet forsto den egentlige hensikt med miljø- og naturvernåret 1970.

om venstrepropagandaen førte til at der ble flertall for å holde på fremmedarbeiderne, hadde dog hele 46 prosent av det sveitsiske folk mot til å stå opp mot de etablertes skremser og kreve: **Sveits for det sveitsiske folk!** Mot massemediens argumenter om den økonomiske nødvendighet av fremmedarbeidere hadde de nasjonale svaret klart: Vi er klar over at utlendingenes avreise fra Sveits ville medføre en økonomisk krise, men vi foretrekker mindre velferd for landet og så heller ha fedrelandet for oss selv». Det er jo ellers et ytterst tvilsomt argument dette med levestandard i en tid da vi er blitt klar over at nettopp de stadige økninger i denne er hovedårsaken bak den ressurs-utarming og øko-katastrofe som truer oss.

Men nederlaget i folkeavstemningen skulle vise seg å bli grunnlaget for en organisatorisk renessanse for den sveitsiske nasjonalisme. Med sikte på valget i november 1971 bygget James Schwarzenbach opp en sterk nasjonal bevegelse. Til tross for de gamle partiets og venstreklikkens skremselpropaganda strømmet unge idealister fra alle skilt av folket til den nye bevegelse.

Alt så ut til å ligge vel til rette for en vellykket deltagelse i de kommende valg til en ny nasjonalrørsamling. Men nu begynte spittesetendenser å gjøre seg gjeldende i den nye nasjonale front, et uhykkelig trekk som ser ut til å henge ved organisasjoner av vår retning. En mer utarmet og aktivistisk fløy under ledelse av **Rudolf Weber** gled over i en stadig mer åpenlys opposisjon mot Schwarzenbachs linje, og i begynnelsen av 1971 dannet disse nasjonale revolusjonære sin egen partiorganisasjon, **Nasjonale Union** bevisstning til Schwarzenbachs Republikanske bevegelse bygger **Nasjonale Union** bevisst på et raseteoretisk grunnlag, den argumenterer ikke ut fra pragmatiske og hensiktsmessighetsbetraktninger, men tar **utgangspunkt i at visse biologiske og økologiske prinsipper er absolutte og av livsviktig betydning for ethvert samfunn.**

Parlamentvalget i november 1971 måtte sies å bli en triumf for de nasjonale partier. Til tross for venstretetsen, til tross for splittelseten, kunne de to partier rykke inn i Nasjonalforsamlingen

(Forts. side 8)

Da England pådyttet oss NATO-medlemskapet

Som det til syvende og sist helt siden 1905 har dirigert vår utenrikspolitikk

Magne Skodvin legger frem bakgrunnen for bruddet med Norden og NATO-tilslutningen i en ny bok.

Vår gamle venn og lidelsesfelle, LO's mangeårige formann, Hallvard Olsen skrev i en artikkel i NORSK ARBEIDSLIV under okkupasjonen at det var løgn og bedrag dette at «Vår ære og vår makt har hvite seil oss bragt». Det var tvertimot dette at vi så ensidig hadde gjort oss avhengig av å drive viserguttbyrå tilsjøs som hadde hindret oss i å bygge ut både industrien og andre næringsgrener og som hadde bragt oss opp i kriger og elendighet. «De hvite seil» hadde derfor mest bragt oss ulykke og avmakt.

Dette var vel kanskje litt ensidig sett, fra et rent industrielt synspunkt så å si, men problemet er reelt nok når man betrakter det på den riktige bakgrunn.

Det er ikke i og for seg vår skipsfart som sådan som har bragt oss opp i ulykker og ydmygende situasjoner, men den avhengighet vi i første rekke takket være skipsfarten kom i til den daværende verdensmakt tilsjøs. For England behersket ikke bare havene og brukte sin makt brutalt til å påtvinge andre stater sin vilje, det hersket også over et stort kolonirike som hadde anvendelse for et sjøens viserguttbyrå som Norge var og er.

Denne side av saken beskjeftiget som kjent i særlig grad to andre, kjente NS-medlemmer. Vi tenker da først og fremst på professor Herman Harris Aall som utrettelig i skrift og tale kjempet for havens frihet og for frigjøring fra det britiske åk. Den annen var Knut Ham-sun, som også erklærte at «England må i kne».

Efter annen verdenskrig er som kjent makten tilsjøs endelig og avgjort glidd ut av hendene på britene. Chur-

chill satte verdensriket på spill i den eventyrlige og meningsløse krig han startet mot det Tyskland som holdt på å komme på fote igjen. I dag er det USA og Sovjet-samveldet — kanskje i omvendt rekkefølge — som er havens behersker og som vi derfor i første rekke er avhengig av når det gjelder vår handelsflåte. Noen marine har vi som kjent ikke når det er tale om verdenshavene, ikke engang når det er spørsmål om «Norskehavet». For norske politikere fra langt, langt tilbake i tiden har foretrukket smør for kanoner. De har vært

med på å øde handelsflåten inntekter uten å ville span-dere en adekvat beskyttelse av denne flåte. Det ble, og spesielt etter det ulykksalige år 1905, til at vi «trust in England.» Men ingen gjør seg utstraffet så avhengig av en annen makt.

Begynnelsen av det nitten-de århundre, vår siste tid sammen med Danmark, møt-te Norge i hård og stadig strid med den britiske sjø-makt og da vi dengang jo hadde iallfall en noenlunde brukbar marine (sammen med Danmark) til forsvar av

(Forts. side 7)

Tanker i tilknytning til Hartmanns bok m.v.

I tiden etter 7. til 10. juni 1940 skrev de fleste norske aviser og tidsskrifter at krig-en var slutt og at dette var vedtatt av både Norge og Tyskland. Det er i den forbindelse grunn til å understreke at på det tidspunkt var det ennå ikke gjort noen endringer med hensyn til den redaksjonelle ledelse av avisene, det var de gamle redaksjoner som fortsatte sitt arbeide og pressesensuren fra tysk side var nærmest en militærsensur uten politisk siktepunkt.

AFTENPOSTEN skrev 14. juni 1940 redaksjonelt og korrekt: «Hele landet er okkupert og dette okkuperte Norge befinner seg altså ikke lenger i krig med Tyskland.» Den verdenskjente britiske Oppenheims «International Law» er bevis for at dette er riktig i sin tolkning av Haagerkonvensjonen av 1907, vedtatt også av Norge.

Anordningene fra eksilregjeringen i London med bestemmelser for det okkuperte Norge var i strid også med kong Haakons utsagn 26. august 1940 om Administrasjonsrådets patriotisme og 24. desember 1940 om at regjeringens iverksatte krig var borgerkrig.

Krigspropagandaen fra London og fra det illegale Norge om at okkupasjonsmyndighetenes disposisjoner var ulovlige og at NS-medlemmene var forrædere medførte at de norske aviser etter opphøret av den tyske okkupasjon gikk over til å hevde krigens fortsettelse, og dette ble også fastslått av en ulovlig, selvopp-

sagt og igjen selvinntatt Høyesterett.

En av disse dommere, Schjelderup, skrev herom i «Fra Norges kamp for retten», side 205—235 og anfører bl. a. at kommissarisk statsråd Riisnæs i overensstemmelse med rikskommissar Terboven 14. november 1940 utgav forordning om rett for okkupanten til å avskjedige og ansette, samt å endre aldersgrensebestemmelser, for funksjonærer og dommere. Dette er intet ulovlig, men det stemte og stemmer med den rettskultiverte verdens oppfatning! Det er bare i Norge man fordømmer okkupantens bruk av sine rettigheter i henhold til Haagerkonvensjonen.

Schjelderup hevdet som nevnt i sin bok (side 207) at det overskred grensen for den myndighet en representant for okkupasjonsmakten har efter 4. Haag-konvensjon av 1907 med tilhørende reglement for landkrigen, artikkel 43, hvorefter «en okkupant skal respektere de lover som gjelder i landet medmindre der foreligger absolutte hindringer derfor.» I sitatet er imidlertid sløffet innledningen om at okkupanten har lovgivningsrett og at hans oppgave som okkupant er «å gjenopprette ro og orden.» Det var det kong Haakon 24. desember 1940 anførte var gjenopprettet. For å oppnå og opprettholde denne tilstand måtte okkupanten som den dertil bemyndigede ultimo 1940 være kompetent til å avgjøre dette og ikke rettsfunksjonærer og dommere

(Forts. side 6)

Hewins om Hayes . .

(Forts. fra side 1)

glæde seg over efter krigen som et resultat av deres politiske stilling i 1940—45.

Emnet blir ikke først og fremst holdt ilive av den hårde kjerne av omkring 50 000 overlevende fra Quisling-bevegelsen som bare har en liten fjortendaglig avis, en liten juridisk pressgruppe, en uformell Kameratklubb og et fattig historieinstitutt til å mase på en revisjon av norsk samtidshistorie, kompensasjon for etterkrigsstraffer og en slutt på politisk diskriminering i det offentlige liv.

Det er the Establishment som pisker på Quislinghesten, som det alvorlig ønsker var død, begravet og avferdiget — ikke av valg, men i selvtrettferdiggjørelse, selvglorifisering og selvinterese.

Unnlattelsessyndene og gjerningene begått av the Establishment før, under og efter krigen må skaffes avveien og bringes til glemsel gjennom en trommeild av anti-Quisling-hat, forvanskning, juridisk oppspinn og loddrette løgner. Mange millioner ord har bombardert folket i den hensikt siden 1945 og crescendoen øker. Landskapet yngler med bautastener for seierherrene i stadig økende mengde, ofte uten hensyn til historisk sannhet eller til og med sannsynlighet. Resursene til de kommunale myndigheter og tiden til personer i det offentlige liv blir gentatte ganger beslaglagt til det ytterste for å forevige bildet av «god nordmann» gjennom høytideligheter.

De britiske allierte til the Royal Norwegian Government in Exile blir hyppig trukket inn i denne lek. Presidenten for den vesttyske republikk har til og med blitt narret til å besøke et såkalt «Hjemmefrontmuseum», og den eksnorske kansler Willy Brandt har gentatte ganger blitt trukket frem på den norske scene for å hjelpe til med å understøtte the Establishments gode mening om seg selv og dets kreditiver. Alle knep gjelder. Likeledes blir den nasjonale TV og radiomonopolet vervet i moderne norsk mytologis tjeneste. Et nasjonalmonument, som engang kunne glede seg over parlamentarisk og kunstnerisk godkjennelse er lagt tilside fordi dets berømte skaper sympatiserte med Quisling. Ikke engang gjennom implikasjon, antydning eller hentydning må Quisling eller hans virke tolereres.

Slik søker the Establishment å sone sine synder gjennom overdreven plikt-

oppfyllelse med middelaldersk katolsk glød eller slik den spanske inkvisisjon utryddet kjetteri. Det er et merkelig bilde uten motstykke i de vestlige demokratier.

Dette vil si å skyte spurv med kanoner, et absurd foretagende. For overlevende «quislinger» slipper bare til å rettssalene i søken efter individuell eller gruppeoppreisning, eller efter historisk korreksjon, for å opprettholde en fasade av legalitet, og noe virkelig håp om suksess er minimalt i det rådende politiske klima. Henvendelser til Stortinget om restitusjon blir mottatt rent proforma og så puttet i en hylle for alltid. Man snakker pent om ytringsfrihet, som er slått fast i Grunnloven, men i praksis blir pro-Quislingarbeider «tiet ihjel», trykningspressene sperrer slike arbeider og massemediene lager stor ståhei mot enhver form for revisjon. Enhver liten pro-Quisling-antydning som ventileres i massemediene tjener bare det formål å støtte opp under illusjonen om frihet. Ingen «quisling» kan idag nå toppen i det politiske liv, offentlig tjeneste eller i forsvaret, og deres barn blir ofte plaget under sitt arbeide og/eller sosialt.

Dette er faktisk en kreftsvulst i det norske samfund, som berører en sjettedel av befolkningen direkte og bringer smitte til de resterende. Selv rettsaker som vedrører «quislinger» eller deres sympatisører, refereres ensidig uten noe håp om korreksjon i avisspaltene eller i radioen svarende til graden av forventning. Det gjøres intet forsøk på å efterforske, enn si straffe de hundreder av «snikmord» begått av «gode nordmenn» i løpet av og umiddelbart efter den tyske okkupasjon, skjønt identiteten til de skyldige er offentlig kjent i flere tilfeller. Imens knirker det i skjelettet.

Dette er en fryktelig arv fra krigen og dens efterslåt for et litet, homogent folk med gamle tradisjoner om frihet, respekt for Grunnloven og likhet for loven.

Hva hensikt kan denne parodi på det antatte norske bilde tjene hvis ikke den å forskanse krigstidens seierherrer i maktutfoldelsen, formørke den historiske sannhet og manipulere den nasjonale identitet?

Det finnes ingen hård kjerne av «nazi»aktivister å dempe, ingen «nynazistisk» gryende bevegelse å frykte — bare en maktesløs minoritet som forblir like patriotiske som deres døde leder og ønsker å få en riktig historisk

(Forts. side 6)

Utenriksminister Hallvard Lange

Hewins om Hayes — —

(Forts. fra side 5)

fremstilling, ikke så meget for deres egen skyld som for deres barn og barnebarn og av hensyn til folkets gode rykte i fortid, nåtid og fremtid. Ingen nordmann har noen fordel av at ordet «quisling» over hele verden er fast knyttet til Norges navn.*) Men det er faktisk dette det norske Establishment arbeider bakstrevsvis for å opprettholde. Qui s'excuse, s'accuse!

Ved å fordømme Quisling år ut og år inn skitner the Establishment til sitt eget rede og ved å fremstille seg selv som helgner fremmer det nettopp tvilen og kaller på latteren og forakten. Resultatet har man lenge kunnet forutse.

Ingen er så ren i hjertet, feilfri, patriotisk eller heroisk som etterkrigens Establishment hevder om seg selv. Følgelig har etterkrigsgenerasjonen, som utgjør minst halvparten av den hele befolkning, vokset opp med en høy grad av skepsis når det gjelder deres fedre og bestefedre og deres dyder. Som i Frankrike og andre tysk-okkuperte land tviler unge nordmenn — enhver under 50 — på dogmene, sjokkert over deres fedres elendige inkompetanse, trette av «quisling»-klijseen festet til deres land, skeptiske når det gjelder den offisielle historie og rede til å la fortid være fortid — for å starte på ny og etablere en virkelig nasjonal identitet i stedet for den uekte versjon som er på mote.

Det er denne utvikling som the Establishment bekjemper med nebb og klør, år ut og år inn, hensynsløst — og ikke en liten gammel klikk med «quislinger». Fienden er SANNHETEN, som alltid vil frem, Historiens Muse som vanligvis vinner tilslutt, og den menneskelige natur, som man ikke kan narre for alltid.

Det var dette Quisling mente og forutsa da han erklærte overfor sin inkvisitorer i retten, sine landsmenn og de fremtidige historikere: «Denne sak er ikke bare av juridisk art. Den er først og fremst en politisk sak, den er en historisk begivenhet. Og som politisk begivenhet har den en religiøs kjerne.» Og: «Jeg mener at i denne sak er kjennsgjeringene ikke blitt tilstrekkelig belyst. Det er ikke på noen som helst måte kommet riktig frem, mitt arbeide, vår innsats — på ingen som helst måte riktig belyst og kom-

met frem. Det er ikke kommet frem bakgrunnen for vårt arbeide: de gamle makt-haveres forsømmelser, som jo er de som har den virkelige skyld i denne sak, og ikke meg.»

Det forblir sakens kjerne idag. Det forklarer hvorfor Quislingstriden holder seg og vokser i heftighet, og ikke avtar eller dør en naturlig død — hvorfor bok etter bok kommer om saken og hvorfor millioner av ord dynger seg opp, mens hver side forsvarer sine utbyggede stillinger og har olje på ilden mens de forvirrer saken. Quisling taler fra graven, mens hans fiender strever med å drukne hans stemme, hans venner kjemper for at den skal bli hørt.

I denne forlengede diskusjon blir den likefremme historiske analyse hindret, låst fast og komplisert gjennom det hver side ser på som en moralsk affære — den «religiøse kjerne». Hver side hevder å ha englene med seg og dette utløser en diskusjon med teologisk intensitet og med partene like kompromissløse som om det var erklært en religionskrig. «Gud» og «Rett» påkalles av begge sider med djevelsk virkning på livet til menn, kvinner og barn, døde, levende eller ufødte.

Quisling selv, en ekte religiøs mann som mange av hans meningsfeller og deres politiske opponenter, påkalte den Allmektige:

«Jeg mener at jeg har erkjent og arbeidet for dette nye Guds rike, og det er det som har drevet meg, sammen med min fedrelandskjærlighet og min pliktfølelse. Jeg mener at her settes man overfor noe mer enn Harald Haarfagre og Hellig Olav.»

Ikke mindre inderlig var biskop Berggrav og mange av det høyere norske kleresi i deres opposisjon mot Quisling og mot professor Ragnar Skancke, hans helgenaktige kirke- og undervisningsminister, under og etter den tyske okkupasjon. Den etablerte lutherske norske kirke og dens tilhengere var splittet — og sårene har bare blitt plastret til gjennom Berggrav-fraksjonens seir i dag. Kirkens moralske posisjon har blitt permanent rystet og med den nasjonens virkelige stoff.

Folkets sjel er bragt i fare gjennom Quisling-striden og dens forevigelse. Kjennsgjeringer, positive eller negative, opphører å telle og blir manipulert eller ignorert for å passe de «moraliske» argumenter. En atmosfære av tilfeldighet tar over-

hånd. «Hensikten helliger midlene.»

Ofrene i denne åndelige konflikt er rettslig upartiskhet, akademisk integritet, Det Absolutte og den norske natur. Folket er tvunget til å leve på en løgn og å søke fred for samvittigheten i små juridiske knep, historiske fantasihistorier og moralske alibier, i en overdreven tro på egen betydning, trang chauvenisme og småbypolitikk.

Griegs, Munchs, Hamsuns og Vigelands, Nansens og Amundsens og Ibsens gullalder har tatt slutt — deres draging mot sinnets, legemets og åndens adelskap forkastet til gunst for hyggelig komfort, åndsformørkelse og selvbedrag.

Dette er den menneskelige tragedie som enhver samtidshistoriker trekkes inni, enten han vil det eller ikke.

Uansett hvilket syn historikeren har på kjennsgjeringene drives han automatisk til å grave dypere i såret og kommer intet sted i Norge, hvor de to sider ikke er mottagelige for fornuft, kompromis eller objektivitet. Bare tiden kan helbrede dette, når nye generasjoner ser sin fortid, nåtid og fremtid i videre perspektiv og rene utmattelsen gjør slutt på pinen, slik det hendte i de europeiske religionskriger og sikkerlig vil hende i surrogatet, det tyvende århundres ideologiske konflikter.

Under disse lidenskapelige omstendigheter er det neppe overraskende at Paul Hayes fra den anglikanske institusjon, Keble College, Oxford, har kommet på avveier fra strikt akademisk standard i en ny biografi med tittel «Quisling» og undertittel «The Career and political Ideas of Vidkun Quisling 1887—1945». (David & Charles, Newton Abbot, Dorset, England, 1971).

Jeg gir ham kreditt for å forsøke å være fair og objektiv, men han har ikke hellet med seg. Hans vilkårlige valg og utelatelser når det gjelder facts, hans summariske behandling av eller neglisjering av avgjørende begivenheter og hans ulne konklusjoner, rike på uforsvarlige slutninger og feilslut-

VI OPPFORDRER

alle som er interessert i nøktern historieskrivning til å sende inn aviser, klipp, bøker, dokumenter m.v. som kan belyse tiden fra 1930 og senere til

INSTITUTT
FOR SAMTIDSHISTORIE
Tostrups gt. 29 — Oslo 2
Tlf. 44 68 83

TANKER — —

(Forts. fra side 5)

som sympatiserte med eksilregjeringens illegale London-arrangeringer, som stred både mot Haag-konvensjonen og norsk lov og Grunnlov.

Terboven handlet ut fra det syn at det i dette tilfelle forelå «absolutte hindringer» og holdt seg altså da innenfor okkupantens rettigheter i henhold til folkeretten. Men da tysk okkupasjon opphørte 8. mai 1945 respekterte de 16 mann sterke ulovlige dommere hverken norsk eller internasjonalt rett i møtet 14. mai 1945 og i alle de dommer de illegalt var med på i mange år fremover, dommer de bygget på eksilregjeringens arrangeringer om dødsstraff og all den annen ulovlighet. Og ved uriktig å hevde at krigen varte til 8. mai 1945 istedenfor til 7. juni, 9. juni eller 10. juni 1940. De var også uvitende om at Norge var alliertokkupert etter 8. mai 1945. Det var de allierte som da overtok den lovgivningsrett den tyske okkupant hadde hatt ifølge artikkel 43 i Haag landkriksreglement og folkerettens «Bostedets lov». Det forelå ingen allianse mellom Norge som stat og Storbritannia, slik den ulovlige Høyesterett hevdet.

Historikeren, advokat Hartmann anfører også at det såkalte norske rettsoppgjør bygget på falske dokumenter, gjenparter og oversettelser, spesielt for tiden før 26. september 1940 da okkupanten utnevnte norsk okkupasjonsregjering til avløsning av Administrasjonsrådet. Det må være tilstrekkelig her bare å nevne noen av de mange feilene. Jeg siterer fra Hartmanns bok side 21: «hittil ukjente aktstykker». Side 57: «Dessverre har avtalen (Trondheimsavtalen 10. juni 1940) aldri vært presentert i korrekt skikkelse for norske domstoler, allerminst i oversettelse. Det lyder utrolig, men er sant.» Side 60 om samme hovedavtale: «en generell kapitulasjonsavtale inngått etter de strenge folkerettslige forpliktelser i Haager landkriksreglements artikkel 35. Den forplikter Forsvarets Overkommando til ikke å gripe til våpen for verdenskrigens varighet. Brudd på en slik avtale er «war crime». Dermed opphever avtalen den faktiske krigstilstand.» Side 64—65, supplement til kapitulasjonsforhandlingene: «1. Grensebataljonene i Finn-

ninger har resultert i et arbeide som mildest talt kan kalles naivt.

(Fortsettes)

mark stilles under den tyske Overkommando» — — «4. Det er ikke tillatt for den norske overkommando å meddele kapitulasjonsbetingelsene og andre opplysninger til den tidligere norske regjering i England.» (Ansås ulovlig etter sin flukt, Grunnlovens § 11 og den internasjonale «Bostedets lov») — «Den norske overkommando ble videre pålagt — — å friggi slike nordmenn som er blitt satt fast for å ha begunstiget Tyskland, f. eks. loser.» — — «I den kurér-ekspedisjon som general Ruge sendte avgårde dagen etter, den 12. juni, unnløt han å vedlegge noen avskrift av Narvikavtalen eller å meddele innholdet.» — — «Da den norske legasjon i Stockholm senere sendte en avskrift av kapitulasjonsavtalen til regjeringen i London kom man i skade for å villedde mottageren ved å gjøre en feil under avskriften. Og denne ukorrekte avskrift har så etter 1945 via Utenriksdepartementet i Oslo funnet veien til våre domstoler.» Side 81: «i august 1940 besluttet Administrasjonsrådet — etter pålegg fra overkommandoen (Ruge) og rikskommissæren — å oppløse den norske forsvarsmakt i alle deler.» Administrasjonsrådet var som kjent oppnevnt av Høyesterett 15. september 1940 og godtatt av okkupanten.

De ca. 100 000 er imidlertid dømt som forrædere under påskudd av at krigen varte til 8. mai 1945 istedenfor til 7. juni, 9. juni eller 10. juni 1940. Den virkelige krig varte altså i to måneder i motsetning til falsk krigføring i fem år. Etter den faktiske krig fulgte totalokkupasjon, først under Tyskland og derefter alliert okkupasjon med all makt hos okkupantene iflg. Oppenheim. Dette fremgår også av alliertavtalene.

Man kan beklage at de allierte ikke sørget for opprettholdelse av gjeldende norsk lov og rett under sin okkupasjon av Norge, men til unnskyldning kan tjene at de britiske styrker i Norge var sterkt opptatt av administrative oppgaver og med hjemsendelsen av mange ganger så sterke styrker av tyske krigsfanger. De trodde kanskje at de nye norske myndigheter, som opptrådte på vegne av okkupanten overholdt de folkerettslige forpliktelser istedenfor endog å dødsdømme tyskere som var britiske krigsfanger.

Jeg fester meg spesielt ved den foran refererte bestemmelse fra de kapitulasjonsbetingelser man gjerne

*) Dette forstod Churchill (Foreign Office file 2944, 4. mars -41)

Skodvin om NATO — —

(Forts. fra side 5)

våre interesser, fant England det som kjent nødvendig å trekke tennene ut på denne flåte. Det ble gjort ved fusk og fanteri — som vanlig. For i England er politikerne, av hva parti de nå enn måtte være, iallfall enige om at «Right or wrong, my country!»

Efter denne kontinentale avsporing i forbindelse med Danmark, «hundreårig nasjonen», som Ibsen kalte det — noe som forøvrig burde gi

vil glemme om «frigivelse av nordmenn som er blitt satt fast for å ha begunstiget Tyskland, f. eks. loser». Losenes oppgave var naturligvis legal, like legal som oppgavene til andre fanger, dømt som forrædere på basis av et partimedlemskap i det i 1934 offisielt godkjente og forsvarsivrige parti Nasjonal Samling. Det gjelder bl. a. offiserer som ble satt fast, fratatt stilling, våpen og uniform, lønn og formue, og måtte få langvarige fengselstraffer. Andre igjen fikk dødsstraff, forbudt i norsk lov, endog uten å ha vært medlemmer før etter krigsslutt.

Den sveitsiske folkeretts-ekspert, professor Waldkirch, skrev i betenkning 11. oktober 1947: «Mot de nordmenn som befant seg i landet kan straffelovens § 86 (som de 100 000 er dømt etter) ikke finne anvendelse for handlinger som ble foretatt under okkupasjonen.»

Stortingsproposisjon nr. 83 (1951) ble vedtatt slik: «Ingen skal dømmes for en handling eller forsømmelse som på den tid den ble begått ikke var straffbar etter nasjonal eller internasjonal rett.» Dette vedtak er ennå ikke gjennomført i sammenheng med «retts»oppjøret. Det stemmer med Verdenserklæringen om menneskerettigheter, artikkel 11, pkt. 2. Jfr. Aftenposten 10. des. 1966. Ifølge Europas Menneskerettighets Konvensjon, utgitt av Chr. Michelsens Institutt, ratifisert av England, Sverige, Norge, Tyskland og Saar, er bestemmelsen vedtatt der som artikkel 7, pkt. 1, jfr. punkt 19 og 28 om klager, som avgjøres ifølge 38.

Det norske Storting er sterkt opptatt av minoritetsproblemer i andre land. Er det ikke på tide at det rydder opp i eget minoritetsproblem i forbindelse med det ulovlige «retts»oppjøret?

Det avgjørende for de dømte NS-folk som ennå er i live og for de avdødes overlevende slekt er å få forræderstemplet fjernet.

oss grunn til en viss ettertanke når det gjelder EEC — kom vi altså sammen med Sverige for de neste hundre år. Rent bortsett fra at England jo fortsatt «ruled the waves», så ble denne tid noe av en frigjøring fra vår avhengighet av England. Sverige var en landmakt som England ikke kunne kve seg sammen med Norge var det heller ingen helt ubetydelig makt.

Men, så kom da dette som norsk historieskrivning senere har kalt «frigjøringen» fra Sverige. I virkeligheten ble det jo, som litt ettertanke vil gjøre klart, en «frigjøring» fra Norden og total underkastelse under England, så total at man nærmest måtte se på Norge som en slags britisk koloni med noen grad av van- og selvstyre av norske partipolitikere.

Det måtte naturligvis gå slik fordi et Norge som utelukkende bygget på sjøfart uten å ha makt eller vilje til å forsvare disse interessene militært ikke kunne bestå som en virkelig selvstendig nasjon. Den svenske makt måtte erstattes av en annen, og det kunne dengang ikke bli noen annen enn England. Som forøvrig også lot det markere utad ved å anbringe «sitt» kongehus på Norges trone. Et kongehus nær beslektet med det britiske, som hadde sin formue i England og med en toppfigur som ikke drømte om å gjøre annet enn hva «His Masters Voice» sa ham.

Vi kom med nød og neppe, og fordi det ikke direkte stred mot britiske interesser, gjennom første verdenskrig med et skrik. Vår handelsflåte seilte trofast for England under hele denne krig, lot seg torpedere for Englands skyld og lot storparten av norsk presse være britiske forsvarsadvokater.

Denne nesegruse underkastelse under britisk tyranni ble etterhvert dessverre noe av en folkesykdom. Det som jo egentlig var rene og skjære materielle interesser, først og fremst skipsredernes, det vokste i folket til en kronisk sykdom — «englandssyken». Smittsom var den i aller høyeste grad og vanedannende slik at det nærmest ble en form for narkomani. Vi mistet vår evne til normal tenkning når det gjaldt England og norsk «utenrikspolitikk» ble intet annet enn en slags husmannsutgave av den britiske. Her var det ikke lenger spørsmål om egen vurdering, om egen norsk suverenitet. «Den rette siden» det var England.

Det kan kanskje synes noe urimelig å peke så sterkt på

dette idag da England har tapt sin makt og ikke lenger er istand til å terrorisere havene. Saken er imidlertid den at vår kroniske «englandssyke» dessverre ikke har avtatt synderlig og at den ved hver anledning påtvinger oss en absurd holdning ut fra det som er vår virkelige interesse. Og dernest er det en spesiell foranledning til at vi tar emnet opp idag, et nytt — og vi tør nok også si forbausende objektivt — historisk arbeide av professor Magne Skodvin, som Universitetsforlaget har sendt oss til anmeldelse. «Norden eller NATO?» heter boken og den er utgitt på foranledning av Utenriksdepartementet, som har følt trang til endelig å legge frem for folk bakgrunnen for Norges tilslutning til NATO for vel tyve år siden. Det er vel kanskje mulig at dette departement har en følelse av at troen på NATO begynner å blekne hos mange og at man derfor trengte en oppstiver. Og hvem var det da nærmere å henvende seg til enn legendenes utrettelige brannmann, professor Skodvin?

Vi vet ikke hvilken innstilling Skodvin — og da ikke som engasjert forsvarer av gjengs politikk, men som privatperson — har til vårt NATO-engasjement, men når det gjelder dette historiske arbeide, så har han vist en ganske annen form for objektivitet enn når det gjelder hans hovedverv: dette å forsvare den historielegende «retts»oppjøret hviler på. Han sier da også klart i forordet til denne nye boken:

«Den politikken som her er skildra i sin framvokster, var omstridd i samtida og er omstridd nå, og spelar stor rolle i norsk politisk ordskifte. Denne framstillinga skal ikkje delta i dette ordskiftet, berre setja lesaren i stand til å føra det vidare på eit noko betre grunnlag.»

Men hva har så dette egentlig med vår innledning å gjøre? Med Norges forhold til England?

Jo, Skodvins redegjørelse, som bygger på Utenriksdepartementets dokumenter, viser klart og tydelig at også vår tilslutning til NATO, en regulær militærallianse som bare kunne være rettet mot Sovjetsamveldet, også ble avgjort som et nytt biprodukt av vår servile avhengighet av dette England. Og det er da også derfor denne side av redegjørelsen om hvorfor vi valgte NATO istedenfor et nordisk, uavhengig forsvarsforbund er den vi legger vekten på her. Naturligvis inneholder Skodvins bok massevis av andre interessante as-

pekter og opplysninger man kan høste visdom av — blant annet er det vel riktig og rettferdig å gjøre oppmerksom på at det var de borgerlige partier med Høyre i spissen som sammen med Arbeiderpartiets ledende fløy førte oss bort fra Nordens vei også dengang — men den side av saken får eventuelt utstå til en annen anledning. Det er jo nemlig, spesielt i dag da man pånynder Sverige og Norden ryggen i forbindelse med tilslutningen til EF, av aktuell interesse å peke på hvorledes den gamle historie alltid gjentar seg: det er vårt valforhold til England som avgjør norsk utenrikspolitikk selvom det søkes fåklagt av partipolitikere. Når det gjelder spørsmålet om tilslutningen til EF, så vet jo enhver som har fulgt litt med at det aldri hadde blitt aktuelt hvis ikke England hadde gått med. Det ble sagt åpent. Det er da også bare spillfekteri å late som om våre ledende politikere overhodet overveiet å gjøre annet enn det England hadde gjort — uansett et hvilket-somhelst «forhandlingsresultat.»

Var Norge, slik utenriksminister Koht også doserte det i sin berømmelige «nøytralitetspolitikk», en underdanig britisk lakei før England direkte trakk oss inn i krigen for derefter å overlate oss til vår skjebne som tyskokkupert, så ble det naturligvis enda verre etter annen verdenskrig da alle eksilpolitikere vendte tilbake etter langvarig opphold i det samme England. De maktet ikke engang å se norsk utenrikspolitikk med annet enn britiske øyne, og de oppfattet overhodet ikke at England var ute av stormaktsdansen. Som de var blitt holdt under armene av England under eksiloppholdet og hadde «deltatt i krigen» som sleeping partnere, slik lot de påny søvnen falle over seg da de vendte tilbake for å begynne på egen hånd igjen. Og de fikk trofast følge av allehånde hjemlige «motstandsfolk» og tysklandsfanger, som forholdene også hadde bragt i et spesielt avhengighetsforhold til England når det gjaldt synet både på egen og på landets fremtid.

Man hadde fått en ekstra sovepute i FN, som man var naive nok til å tro kunne hindre fremtidige kriger. Nå var det onde Tyskland tilintetgjort, nå skulle løven og lammet gresse side ved side. Våre berømmelige generaler gikk i spissen med å melde seg inn i norsk-sovjetiske foreninger — dog ikke general Ruge, såvidt vi vet. Noe forsvar behøvet man ikke å tenke på. I den drømmenes

verden de levte i kunne «hjemmefronten» klare bra-sene, iallfall til FN grep inn.

Av hensyn til det etterfølgende er vi her nødt til å komme inn på en side av saken som ofte har beskjeftiget dette blad. Den kjennsgjerning at den tyske okkupasjon i mai 1945 ble avløst av en vestalliert (nærmest britisk). Da britene rykket inn i Norge med forholdsvis beskjedne avdelinger etter at Tyskland hadde kapitulert, var Norge fullt ikke bare av tyske tropper, men av førsteklasses tysk krigsmateriell av enhver tenkelig art. Hvis Norge, som historielegenden (og Skodvin) hevder hadde vært en krigsførende stat, alliert med både vestmaktene og østmakten, så ville man naturligvis uten videre ha overtatt som krigsbytte det de kapitulerte tyskere etterlot seg av krigsmateriell i det norske hjemland. De hjemvendende nye makthavere ville ihvertfall ha hatt første retten til å overta dette krigsmateriell slik at man hurtigst mulig kunne bygge opp en ny norsk forsvarsmakt. Men, som alle vet, gikk det ikke slik. Det Norge som nå overtok, og som man hevdet var det legale, hadde allerede under eksiltiden i England forhandlet med England om leveranse av krigsmateriell til oppbygging av en ny norsk forsvarsmakt etter avslutningen av annen verdenskrig. Det beretter Skodvin i denne boken, uten å oppgi hvorfor det ikke ble noe nevneverdig resultat av det. Likevel ble man av de vestallierte nektet overtagelse av det tyske krigsmateriell. Isteden lot man det faktiske tilintetgjøre i stor utstrekning.

Så da man påny lot freden falle over seg og stolte på FN og det fallerte England, så var man ikke bare uten militært utstyr, men man hadde heller ikke penger å kjøpe noe for. Politikerne sloss jo allerede om velgerne og startet den vanlige parlamentariske konkurranse om stemmene med ødselt pengeforbruk til alt annet enn dette å sikre landet.

(Fortsettes)

ÆRLIG MARXIST

Kjernefysikeren, professor Havemann, som bor i Øst-Berlin sier i et intervju: «Myndighetene våre forteller lykkelige at 99 % av borgerne har gått til valgurnene. Likevel må myndighetene sperre grensene for at våre mennesker ikke skal stikke av. Dette er ganske enkelt ekkelt.» Han sier ellers at livet for ham, som har små fordringer, er tålelig i DDR, «men de politiske forhold her er fryktelige.» Havemann betoner at han som før er marxist.

Nytt forskningsobjekt -

(forts. fra side 1)

neskene. Tenk bare på de millioner på millioner av tyskere som ble fordrevet fra østområdene og som omkom i millioner. Og når Svartedauen er nevnt, så må vi i all anstendighets navn peke på at farsotten kostet halvparten av hele den norske befolkning livet. Så Westrheims forhåndsuttalelser lyder ikke akkurat be tryggende.

Men, vi kan da iallfall gjøre gi ham noen nyttige forhåndstips.

Vi synes han før han starter bør undersøke hva finnes gjorde i vinterkrigen da den røde hær rykket frem i deres land. Vi har selv vært vitne til at de brente rubb og rake. Videre bør han undersøke hva den norske øverstkommanderende i Finmark, oberstløytnant Os foreslå da han fryktet for at russerne dengang kunne søke inn på norsk område av hensyn til finnenes avbrenning av eget land. Han foreslo nemlig å gjøre nøyaktig likedan som finnene.

Hva selve evakueringen angår, så går vi ut fra at også finnene dengang sørget for å evakuere sivilbefolkningen og ikke lot den sitte hjelpeløs igjen i brannruinene. Det var naturligvis omsorgen for og hensynet til sivilbefolkningen som var bakgrunnen for at Nasjonal Samling også medvirket til evakueringen og også gjorde en stor innsats for at den skjedde så smertefritt. Man næret alvorlig frykt for hva den røde hær kunne finne på der den rykket frem, for hvorledes den ville behandle sivilbefolkningen, og man kunne ikke anstendigvis overlate den til dens egen skjebne. Det var også NS som sørget for å ta seg av de evaku-

MATFISK TILBYS

Ferskfisk, Torsk iset pr. kg kr.	2,90
Ditto saltet	5,—
Fersk Torskefilet med skinn	6,—
Ditto saltet	10,—
Rogn fersk	3,—
Ditto sukkersaltet for kaviar	4,—
Torsketunger, ferske	3,—
Ditto saltet	4,50
Torskehoder, kjaker fersk	1,50
Ditto saltet	2,—
Sunnager av Torsk saltet	3,—
Tørfiskertorsk til lutfisk	10,—

Alle priser inkl. emballasje fob. pluss moms

Skriv eller ring

GOTFRED ANGELSEN

8363 Tangstad i Lofoten
Telefon 2109 d.

BJØRNEBOE UTE I HÅRDT VÆR

Bjørneboe har tatt seg så varmt av den dømte voldsforbryter Fredrik Fasting Torgersens sak at han har kommet ut i hårdt vær. Han beskyldes nå for å ha truet et vitne i saken mot Torgersen dengang for å få ham til å trekke tilbake vitneprovot om å ha sett Torgersen ved drapsstedet. Vi vet ikke hva som er rett og galt i denne sak, men vi må si at vi kan

erte etterpå. Vi skulle tro at katastrofen som Westrheim altså setter i klasse med, eller enndog over, Svartedauen, da ville ha blitt så komplett at det intet sammenligningsgrunnlag mere var.

Vi minner ellers om at selv Nürnbergdomstolen godtok anvendelsen av den brente jords taktikk i Finnmark og frifant general Rendulic som var tiltalt for det. Og var det en fullt legal krigshandling å avbrenne Finnmark, så var det naturligvis enda mere legalt å gjøre som NS gjorde: å sørge for at det kunne skje uten at det ble en virkelig katastrofe for befolkningen.

Men, altså: Westrheim skal få all den hjelp han ønsker her — hvis han da virkelig mener å være objektiv.

Før ungdommen

(Forts. fra side 4)

gen med tilsammen 11 representanter. Selv om de dermed ikke er i stand til å foreta den dyptgående samfunnsforandring som de har stilt seg i spissen for, betyr dog deres blotte tilstedeværelse et press på de etablerte partier i retning av kraftige reformer. Men deres oppgave nummer én ser de nu som tidligere i å få til en løsning av fremmedarbeiderproblemet, og de kjemper for å få i stand en ny folkeavstemning. Viktigere enn alt annet må jo være å få stanset folkeødeleggelsen. Og meget tyder på at den sveitsiske opinion den siste tid har svinget i riktig retning, bl. a. flere gallup-undersøkelser underbygger dette.

Hva kan så denne nye sveitsiske patriotisme fortelle ungnasjonalister her i Norge? Kanskje først og fremst dette at det faktisk er mulig å reise seg til kamp mot de ensrettende, venstredominerte meningsmonopol, og viktigst av alt: Man kan — i en viss forstand ihvertfall — gå seirende ut av denne kampen. Enn vide-

beherske vår begeistring for Torgersen og hans ferd både før og etter denne drapsaffæren. Det som i første rekke interesserer oss er Bjørneboes angrep på den nåværende riksadvokat, som dengang var statsadvokat i saken mot Torgersen, og som våre lesere vil erindre fra meget aktiv og engasjert innsats i landssvikoppjøret. Vi under ham alt vondt, men vi kan neppe tenke oss at Bjørneboe kommer noen vei. Å få hasen på en norsk riksadvokat i kongeriket Norge er så å si umulig. Vi minner om Fanebust og Arntzen med samt etterfølger Aulie i sin tid. Fanebust døde faktisk av det til syvende og sist.

DEN ASPENGREN, DEN ASPENGREN!

Det er visst ikke så greit å være formann i LO — vi har forøvrig selv en kortere tid virket som det under okkupasjonen — når man samtidig skal være trofast lakei for lederskiktet i Arbeiderpartiet. Vi tenker nå spesielt på hans innsats for norsk tilslutning til EEC. «Redslen for den såkalte 'frie' etableringsrett og 'fritt' arbeidsmarked i tilfelle et norsk EF-medlemskap, synes å være ubegrunnet» uttaler han ifølge AFTENPOSTENS fosterbarn, sabotørorganet VG. Uthevlsen er vår, mens vi mistenker VG for å ha satt frihetene i anførselstegn. Aspengren trøster seg bl.a. med at «de geografiske og klima-

re har sveitsernes kamp vist at en nasjonal bevegelse må ta opp de vanskeligheter og mer eller mindre bevisste behov som er å finne i de brede folkemasser. Man når ingen vei ved å sitte i et elfenbenstårn og teoretisere kulturelt om det høyverdige menneskeliv, og Guds mening med oss stakkars menneskeskapninger. Det er først og fremst de arbeidende lag av folket nynasjonalismen må henvende seg til i sin politiske oppbygning. Borgerskapet kan sammenlignes med høyadelen i Frankrike før 1789-revolusjonen: En dekadent og handlingslammet samfunnsklasse fullstendig opptatt av en overflatisk og delvis pervertert livsnyttelse. Dette råtnes samfunn vil få sin revolusjon. Det er vår oppgave å sørge for at det ikke blir nihilismens revolusjon.

ARIUS

tiske forhold her i landet også avgjort taler mot en masseinvasjon av utlendinger.» Men ser han seg da ikke om når han vandrer på gaten, den gode Aspengren? Det later såvisst ikke til at klimaet er noen hindring! Og dette at utenlandske bedrifter i henhold til Romatraktatens bestemmelser skulle komme hit og etablere seg, det vil Aspengren hindre ved ikke å la dem få byggetillatelse for de fabrikker de vil opprette. Men da må man riktignok også nekte norske fabrikker på nevnte sted. Det er dette vrøvlet VG karakteriserer som at han «avviser også bestemt snakket om at utenlandske bedrifter skulle komme hit til landet —».

SVINDLEN MED TRYGDENE

tar mere og mere overhånd, så sterkt at nevnte VG enndog for et øyeblikk glemmer av propagandaen for å drukne Norge i EEC. Det beretter rystet om en ung gutt som hadde godt arbeide og bodde hos sine besteforeldre «i et prektig hjem». Men så ble gutten formodentlig lei av å jobbe. Han henvendte seg til sosialkontoret og fortalte at han ikke hadde noe sted å bo, at han var sparket fra jobben og ikke hadde noe å leve av. Hvorefter han uten ytterligere undersøkelser prompte ble tildelt 90 kroner uken av skattepengene våre. Det er dessverre slikt som kan skje, sier sosialrådmann Hans Cappelen i Oslo. «Ifølge sosialomsorgsloven har vi plikt på oss til å yte støtte til mennesker som er uten arbeid og bopel, og vi er ofte nødt til å godta det de forteller når de oppsøker oss. Meningen er jo at vi skal skåne våre klienter så meget som mulig. Derfor blir det ikke foretatt noen grundig sjekking av om de opplysninger vi får er riktige eller ikke.» Værsågod bli gær'n!

FELTMARSKALK MILCH DØD

Hitlers jødiske generalinspektør for Luftwaffe, Erhard Milch, er død 80 år gammel. Trass i sin jødiske avstamning gjorde han raskt karriere i Det tredje Rike, fra 1940 av var han således feltmarskalk etter å ha forestått oppbyggingen av det nye flyvåpen. Etter annen verdenskrig idømte seierherrene ham i Nürnberg en straff på livsvarlig fengsel, men han ble «benådet» i 1954.

TYSKLAND SKAL FÅ LOV Å LEVE!

I det meget omskolerte Vest-Tyskland, hvor alle slags ekle elementer boltrer seg, laget noen av disse stort bråk omkring et minnesmerke for falne tyske soldater i Hamburg. Det var sosialdemokraten Piske som tok opp forslag om å fjerne denne innskrift på minnesmerket: «Deutschland muss leben, und wenn wir sterben müssen» (Tyskland må leve selv om vi må dø). Imidlertid vedtok de bestemmende myndigheter i Hamburg at forslaget ikke skulle godtas, slik at Tyskland altså fortsatt får lov til å leve.

MINDRE VELLYKET

var det da aktoratets kronvitne i en Auschwitzprosess i Wien nylig i detaljer berettet om de uhyrligheter han selv hadde vært vitne til i konsentrasjonsleiren og erklærte at han ville ha kunnet gjenkjenne masseordenen ved første blick, hvorefter han dramatisk pekte, men riktignok ikke på anklagede, men på et av jury-medlemmene, som overhodet ingen forbindelse hadde hatt med Auschwitz. Det er for galt, skriver NATIONALZEITUNG ironisk at man ikke på forhånd sørger for å instruere anklagevitnene tilstrekkelig, slik at det ikke skjer slike skandaler.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo